

Joh 6,24-35

Der er to ord i teksten, vi har svært ved at forstå. Det er ordene ”sult” og ”tørst”. De færreste af os har nemlig oplevet sult i betydningen hunger. For os er det at være sulten og tørstig noget andet. Det er en god følelse, for så smager maden ekstra godt. Som når værtinden siger: ’Nu håber jeg sandelig, at I er rigtig sultne’.

Sult og tørst er i dagens tekst noget andet. Her gælder det simpelthen livet. Lidt brød og en smule vand betyder liv i stedet for den truende død. Det er det, Jesus taler om, når han kalder sig ”livets brød”, dvs. det brød vi ikke kan leve foruden.

I vores velfærdssamfund ved vi heller ikke rigtig, hvad ”brød” er. Der er jo så mange forskellige slags brød. Hvad skal vi vælge hos bageren? Hvad smager bedst? Vi har svært ved at forholde os til den store nød andre steder i verden.

Hvis vi skal forstå teksten bedre, skal vi måske lytte til kristne i den fattige del af verden. Den latinamerikanske teolog Ernesto Cardenal offentliggjorde i 1970’erne en række prædikensamtaler med fattige bønder. Heri gør han bl.a. opmærksom på modsætningen mellem brød, der forgår – forgængeligt brød – og brød, der består til evig tid.

Det forgængelige brød er det brød, vi fremskaffer på egoistisk vis. Omvendt er det brød, som består til evig tid, det brød, der tjener fællesskabet og kærligheden. Livets brød, det himmelske brød, er kærligheden. Det er ikke kommet til jorden, for at vi skal interessere os for vore egne ting, men for at vi skal bekymre os om fællesskabet. Hvis vi kun interesserer os for den store høst, den indbringende handel; hvis vi kun pukler, slider og slæber for at skaffe os selv nogle flere materielle goder, så har vi misforstået meningen med tilværelsen.

Der er to former for sult, to former for tørst – siger Cardenal. På den ene side står begæret efter mere. Det er besiddertrangen. Den sult ender ofte i udbytning og uretfærdighed. På den anden side er der sulten og tørsten efter livets brød, efter kærlighed og fællesskab.

For en del år siden skrev Leif Vestergaard et digt, der udspringer af en problematik, der stadig er meget aktuelt. Digtet peger på, at den verden vi lever i, er en verden delt af ubrudt brød.* Det lyder således:

Et sted i Afrika
sidder en mor
Hun vil give sit barn at spise
men finder kun græs og tørre blade

Et sted i Latinamerika
sidder en far
Han vil give sit barn at spise
men må rode i affalddyngerne
bag hotellet

Et sted i Indien
sidder en bror
Han vil give sin søster at spise
men må sidde på fortovet
med sin tiggerskål

Et sted i Europa
sidder en søster
Hun vil vise sin solidaritet
men kan ikke få øje på
en mor
en far
en bror
for overskudslagrenes bjerge

Et sted i verden
sidder en embedsmand
Han vil vise sin gode vilje
men kvæles af paragraffer
og politiske hensyn

Et sted i himlen
sidder Gud
og græder over mennesker
der ikke vil dele.

Fastetiden minder os om nødvendigheden af at dele med hinanden. Det er kristendommens påstand, at det lærer vi allertydeligst i nadveren. Det kommer til udtryk i et økumenisk hæfte med titlen: "Empty Hands", "Tomme hænder".** Her møder vi bl.a. følgende citat:

"Når mennesker møder hinanden med hænderne fulde af gaver, er de ikke engang i stand til at hilse på hinanden eller omfavne hinanden og endnu mindre at udveksle gaver, fordi de har hænderne fulde af gaver. De må først lægge gaverne fra sig og hilse på hinanden med "tomme hænder". Da vi lever i en kamp mod den snigende fristelse til at sætte andre i gæld og vinde indflydelse over dem ved hjælp af vore gaver, hvad er da bedre end at lægge disse gaver ved alteret, ved foden af korset? Når vi hver især har bragt vore gaver til alteret og sat dem dér som et ægte takoffer, da kan vi vende gaverne ryggen, og fra det øjeblik er vore hænder tomme. Vi er nu frie til at hilse på hinanden som søstre og brødre i Kristus, frie til at omfavne hinanden, vandre sammen, arbejde sammen i vidnesbyrd og tjeneste, le og råbe sammen i glæde og sorg, alt sammen som udtryk for solidaritet – og så kan vi gå tilbage til det samme alter og tage de gaver, som vi hver især hr brug for. Alteret vil da have rensset gaverne fra deres uundgåelige spor af manipulation og dybe trang til at udøve kontrol. Efter på den måde at have mødt hinanden og omfavnet hinanden med tomme hænder bliver hver søster og hver broder både en giver og en modtager".

Det er først og fremmest i nadveren, vi ser, hvad livets brød er. Det er også her, vi erkender, at dybest set begynder livet med modtagelsen af Guds kærlighed i Kristus.

JN

* Leif Vestergaard: "En verden delt af ubrudt brød", Digtet er offentliggjort i U-landsavisen 1985.

** Jeg har bl.a. brugt citatet (min overs.) i artiklen: "At bære hinandens byrder – at dele hinandens rigdomme", i *Dela med varandra – om 'ecumenical sharing'*, udg. Af K.O. Nilsson, Uppsala: Nordiska Ekumeniska Institutet 1984, s. 41-54.